

servative Parti: Er det Hovedgrunden til dettes Modstand mod Lovforslagets Vedtagelse, at de ikke anser det for tilstrækkeligt demokratisk? Der er anført forskellige Standpunkter, og naar det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen, der jo dog har studeret disse Sager meget nøje, hvad de af ham fremførte Tal bærer Vidne om, kan sige, at efter hans Mening vil det give Skatteomlægninger, der ikke virker demokratisk, saa ser det noget mærkeligt ud, at man samtidig hører det konservative Folkeparti fremføre, at med denne Skatteomlægning her er vi kommet et langt Stykke hen i Retning af Socialisme. Jeg anser disse Udtalelser, den Uro, man søger at omgive det med, vi nu staar i Færd med at vedtage, som forfejlet. Det er muligt, at Uroen kan forplante sig ud i Landet, det er muligt, at man ikke straks indser, hvilken fornuftig Reform der her bliver vedtaget, hvis den bliver gennemført, hvad jeg nu formoder, men jeg tror, det vil gaa op for Befolkningen før eller senere. Det gaar jo ikke altid saa hurtigt med Erkendelsen af Sandheden. Vi ser jo, at mange historiske Personer, f. Eks. Erik af Pommern, først har faaet en nødtørftig Opvejsning i vore Dage, og saadan er der mange, der maa vente lang Tid paa den rigtige Vurdering af det gode, de har gjort. Men jeg tror, Venstre vil med Sindsro kunne se paa det, vi her staar i Færd med at gennemføre, og være sikker paa, at Fremtiden før eller senere vil vise, at det, der her blev gjort, var godt, og at det i alt Fald ikke var noget, der var faretruende for en sund Udvikling her i Landet og for Bevarelsen af konservative Tanker i bedste Forstand.

Hækkerup: Naar jeg paa dette sene Tidspunkt vil lægge Beslag paa Tingets Tid i nogle faa Minutter, er det udelukkende for at lægge et godt Ord ind for Stykke 3 i det foreliggende Lovforslags § 3. Det er den Bestemmelse, der fastsætter et Fradrag paa 12 000 Kr. for hver Beboelseslejlighed i Huse, der er opført efter 1. Juni 1916 eller opføres i Fremtiden. Efter hvad der er foregaaet i Udvalget, og efter de i Dag her faldne Udtalelser maa man vel gaa ud fra, at det er den eneste Bestemmelse i Lovforslaget, som er truet i det andet høje Ting. Men til Gængæld har man af de Udtalelser, Venstres Ordførere, det ærede Medlem Hr. Pinholt, fremkom med, i høj Grad faaet det Indtryk, at denne Bestemmelse er meget alvorligt truet. Jeg vilde derfor gerne med et Par Eksempler hentede fra

det praktiske Liv paapege denne Bestemmelses Betydning.

Jeg kender nøje to Huse i min Hjemby. Det ene blev bygget i 1914 og kostede da 11 000 Kr.; det andet blev bygget i 1924 og kostede 26 000 Kr. Husene er lige store, byggede af ens Materiale og lige meget værd i Handel og Vandel; det vilde i hvert Fald være overmaade vanskeligt, naar de to Huse blev udbudt til Salg, at sige, hvilket af dem man kunde faa mest for. Det Hus, der blev bygget i 1914, er vurderet til Ejendomsskyld til 15 000 Kr., hvoraf de 2 700 Kr. er Grundværdi, og det Hus, der blev bygget i 1924, er vurderet til 22 000 Kr., hvoraf de 3 000 er Grundværdi. Følgen af denne forskellige Vurdering til Ejendomsskyld for disse to lige værdifulde Huse er da den, at den Mand, som byggede sit Hus i 1924, paa en Række Omraader vil faa betydeligt højere Skatter og Afgifter end den Mand, der byggede i 1914. Han maa for det første betale større Ejendomsskyld til Staten. Han maa endvidere betale Formueskat til Staten af den Formue, som han tilsyneladende har staaende i sin Ejendom — men som ikke er der reelt —, thi naar han skal indgive sin Selvangivelsesblanket for Formue- og Lejlighedsskat, bliver hans Ejendom jo ansat til den Værdi, den er vurderet til til Ejendomsskyld, og det er altsaa mere, end den kan indbringe ved Salg i dette Øjeblik. Hans Ejendom er endvidere assureret højere end den anden; følgelig maa han betale højere Assurancepræmie, og da Vandafgiften i Kommunen for en væsentlig Del er baseret paa Assurancen, maa han ogsaa betale højere Vandafgift. Endelig maa han efter den gældende Lov betale højere Ejendomsskyld til Kommunen, og det vil han ogsaa komme til efter det foreliggende Lovforslag, mindre dog, hvis den Bestemmelse, jeg her omtaler, kan faa Lov til at blive staaende. Den Mand, som i 1914 byggede sit Hus, har tjent ved den Konjunkturstigning paa Huset, som har fundet Sted, han kan indløse en lille Formue ved at sælge Huset, men han slipper desuagtet paa alle Omraader billigere end den Mand, der byggede paa et saadant Tidspunkt, at han ikke kan undgaa at lide Tab som Følge af sit Byggeri.

Nu kan man sige, at det er et ganske isoleret Fænomen, som skyldes en fejlagtig Vurdering til Ejendomsskyld og til Assurance. Men dette er ikke Tilfældet. Det vil og skal nok, naar man undersøger Forholdene, vise sig, at i det praktiske Liv er de Huse, der er bygget i de senere Aar under Højkonjunktoren, vurderet betydelig højere